

A FŐVÁROSI BÍRÓSÁG
mint másodfokú bíróság
20.Bf.V.7728/2011/6. szám

ÉRKEZETT

Dátum: 2011. 12. 17.

Határidő:

Ügyszám:



A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Bíróság, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2011. évi november hó 8. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t

A becsületsértés vétsége miatt **Félix Péter ellen** indult büntető ügyben a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2011. évi március hó 10. napján kihirdetett 8.B.V.24.588/2010/5. számú ítéletét **megváltoztatja.**

A vádlottat az ellene folytatólagosan elkövetett becsületsértés vétsége (Btk. 180. § (1) bekezdés a. és b. pont) miatt emelt vád alól felmenti.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 8 napon belül az ügyész élhet fellebbezéssel.

I n d o k o l á s

Az első fokú bíróság ítéletében megállapította Félix Péter vádlott bűnösségét folytatólagosan elkövetett becsületsértés vétségében, ezért őt megrovásban részesítette.

Az első fokú bíróság ítéletét az ügyész tudomásul vette, ellene a vádlott és védője felmentésért fellebbezett.

A fellebbezéseket alaposnak találta a másodfokú bíróság.

Az első fokú bíróság eljárási szabálysértés nélkül folytatta le a tárgyalást.

A tényállást az általa feltárt és értékelése körébe vont bizonyítékok alapján, azok okszerű mérlegelésével, megalapozottan állapította meg.

A történeti tényállás a következőkkel szorul pontosításra: a cselekményt 2008. novembere és 2008. december 4. napja között elkövetettnek kell tekinteni.

A FŐVÁROSI BÍRÓSÁG
mint másodfokú bíróság
20.Bf.V.7728/2011/6. szám

A másodfokú bíróság mellőzte a tényállásból a vádlott által az Egészségügyi Minisztériumra tett kijelentéseket, valamint a 2008. novemberében Diósdon történeteket, mert ezek vonatkozásában joghatályos magánindítványt nem terjesztettek elő.

Az így pontosított tényállás mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében felsorolt hibáktól és hiányosságoktól, ezért az a felülbírálat során is irányadó volt.

Az első fokú bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett, amikor kifejtette, hogy milyen bizonyítékok alapján állapította meg a tényállást. Azt a vádlott és a magánvádló vallomására, valamint a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokra alapította. A vádlott maga sem vitatta, hogy ezen kijelentések elhangzottak részéről, csupán bűnösségét vitatta.

A történeti tényállás módosítására is ezen bizonyítékok figyelembevételével került sor, ugyanis a feljelentés alapján, mely magánindítványnak tekintendő, megállapítható, hogy azt a magánvádló 2008.december 4. napján írta, tehát a cselekmények vonatkozásában is ezt az időszakot kell figyelembe venni. Az ezt követő események kapcsán ugyanis külön feljelentést nem tett, így azokat joghatályos magánindítvány hiányában vád tárgyává sem lehetett volna tenni. Ugyanez vonatkozik a Diósdon az Intersparnál, valamint a magánvádló házában történetekre is, ugyanis ezen cselekmények vonatkozásában a magánvádló feljelentést nem tett, feljelentésében ilyen cselekmények miatt nem kérte a vádlott megbüntetését, pusztán tanú kihallgatása során tett rá utalást, hogy ilyen cselekmények is voltak, ez azonban nem tekinthető joghatályos magánindítványnak.

Amennyiben ugyanis a magánindítványra üldözendő bűncselekményt az elkövető különböző alkalmak kihasználásával, különböző helyeken, különböző időpontokban valósítja meg, akkor a sértettnek mindannyiszor önállóan, a több esettől függően van joga eldönteni, hogy az elkövető kilétéről való tudomásszerzéstől számított 30 napon belül él-e törvényadta jogával, vagy sem. Így az egyes esetekben külön vizsgálendő, hogy van-e joghatályos magánindítvány, vagy nincs. Jelen esetben ez azt jelenti, hogy az egyes cselekmények nem vonhatók össze a magánindítvány joghatályossága tekintetében. Ahhoz, hogy a cselekmény a Btk. 12. § szerinti folytatóságosság egységébe tartozzon az szükséges, hogy az egyes rész-cselekmények tekintetében joghatályos magánindítvány legyen, vagyis a sértett a feljelentést 30 napon belül tegye meg. Mindezekre tekintettel megállapítható volt, hogy ilyen a 2008. december 4. napja utáni, illetve a Diósdon történetek vonatkozásában nem volt megtalálható, ezért kirekesztésre kerültek a tényállásból. Az Egészségügyi Minisztériumra vonatkozó kijelentések tekintetében sem volt joghatályos magánindítvány, ugyanis a magánvádló a saját személyét illetően kérte a büntetőjogi felelősségre vonást, így a minisztériumra tett kijelentések vizsgálat tárgyát nem képezhették.

Ezen kiegészítésekkel megállapítható, hogy a bizonyítékok értékelése során az első fokú bíróság egyébként logikai hibát nem vétett, mérlegelési tevékenysége a másodfokú bíróság számára meggyőző volt, a tényállás fennmaradó részét a vádlott sem kifogásolta.

A megalapozott tényállásból azonban helytelenül vont következtetést az első fokú bíróság a vádlott bűnösségére a becsületsértés vétsége tekintetében.

A Btk. 180. § (1) bekezdésében meghatározott becsületsértés vétségét az követi el, aki a rágalmazás esetén kívül mással szemben

- a.) a sértett munkakörének ellátásával, közmegebízatásának teljesítésével, vagy közérdekű tevékenységével összefüggésben,

A FŐVÁROSI BÍRÓSÁG
mint másodfokú bíróság
20.Bf.V.7728/2011/6. szám

b.) nagy nyilvánosság előtt
 a becsület csorbítására alkalmas kifejezést használ, vagy egyéb ilyen cselekményt követ el.

Az megállapítható volt, hogy a sérelmezett kijelentések a magánvádló munkakörének ellátásával függtek össze, ezek után azt kellett vizsgálni, hogy a sértett becsületének csorbítására objektíve alkalmas voltak-e.

A „ ne hazudj Székely” kifejezés az objektív értelmezés alapján nem alkalmas a becsület csorbítására.

A „hazaáruló” és „legimpotensebb miniszter a becsület csorbítására általánosságban alkalmas, ezért e kijelentéseket további vizsgálatnak kellett alávetni.

E körben az első fokú bíróság a hivatkozott 36/1994.(VI.24) AB határozatot helyesen hívta fel, azonban azt nem megfelelően értelmezte. A határozat alapján megállapítható, hogy a kritika megengedhetőségének határai a kormányzat, a közhivatalnokok és valamennyi közszereplő esetében tágabbak, mint egy magánszemély esetében. Azok, akik közszereplést vállaltak, tisztában kell, hogy legyenek azon körülménnyel, hogy helyzetüknél, társadalmi szerepüknél fogva vállalni kell, hogy mind a sajtó, mind pedig a szélesebb közvéleményfigyelme sokkal intenzívebben kíséri munkájukat, ezáltal a kritikai megnyilvánulások is sokkal élénkebbek, sőt durvábbak lehetnek, azonban ezek a büntető felelősségre vonás iránti igény keletkezését még nem eredményezhetik.

A magánvádló, mint egészségügyi miniszter ilyen közszereplőnek tekintendő, ezért e kitételek rá is vonatkoznak.

A demonstráció jogszerűségét maga a magánvádló sem vitatta, az annak keretében elhangzottak, a sérelmezett kijelentések nyilvánvaló és elsődleges célja, nem feledve a demonstráció helyszínét, az egyik kormányzati intézmény és annak vezetője vonatkozásában megfogalmazott kritikai vélemények vitathatatlanul sajtós és szubjektív kifejezése.

A sérelmezett kijelentések nyilvánvalóan nem tekinthetők a pozitív kritikai érzék kifinomult megnyilvánulási formáiként és a politikai kultúra normáiba is nehezen ütköztethetőek, azonban a véleménynyilvánítás ezen formája azon mértéket, amely az állam büntető hatalmának határozott érvényre juttatása iránti megalapozott igény felmerülését eredményezhetné, korántsem éri el.

Amikor a vádlott „hazaárulónak” nevezte a magánvádlót, akkor egy általa felvállalt politikával szembeni erős kritikát fogalmazott meg, mely szerint azzal, hogy a dohányzás visszaszorítása érdekében a vádlott álláspontja szerint, nem tett meg mindent, holott ígéretet tett rá, cserbenhagyta a nemzetet, ezáltal „hazaáruló”, s nem pedig a Btk-ban szabályozott cselekmény tényállásszerű tanúsítására utalt. A „legimpotensebb miniszter” kifejezéssel pedig azon véleményét akarta tudatni, hogy a magánvádló, mint miniszter, mint politikus, tehetetlen, törekvései sikertelenek.

Mindezekre figyelemmel megállapítható, hogy a jogellenesség, mint a bűncselekmény Btk. 10. §-ában megfogalmazott kritériuma hiányzik, ezért a másodfokú bíróság a vádlottat az ellene a Btk. 180. § (1) bekezdés a. és b. pontjában meghatározott és e szerint minősülő, a Btk. 12. § (1) bekezdése szerinti, folytatólagosan elkövetett becsületsértés vétsége miatt emelt

A FŐVÁROSI BÍRÓSÁG
mint másodfokú bíróság
20.Bf.V.7728/2011/6. szám

vád alól bűncselekmény hiányában felmentette a Be. 6. § (3) bekezdés a. pontja, a Be. 331. § (1) bekezdése alapján.

A másodfokú bíróság a sérelmezett első bírói ítéletet a Be. 361.§ (1) bekezdésében írt eljárás keretében – nyilvános ülésen – a Be. 372.§ (1) bekezdése értelmében változtatta meg.

A jogorvoslati jogra történt kioktatás a Be. 367/A. § -án alapszik.

Budapest, 2011. évi november hó 8. napján

Dr. Masszi Katalin sk.,
a tanács elnöke

Dr. Bíró Emese sk.,
a tanács tagja, előadó bíró

Csekéné dr. Szegedi Mónika sk.,
a tanács tagja, bíró

A kiadmány hitelével:
Verbó Erika

